

En som forstår

Blairs venner forsto ikke hvordan det var å ha Crohns sykdom.

Av Haley Yancey

(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

“Jeg kan ikke komme i dag,” sa Blair. Hun ble så flau at ansiktet hennes føltes varmt.

Vennene hennes stirret på henne. “Men du sa du skulle!” sa Sammy.

“Jeg vet det.” Blair stirret ned på føttene sine. “Jeg føler meg ikke så bra. Jeg er lei for det.”

“Det sa du sist gang også,” sa Jessica.

Blair visste ikke hva hun skulle si. Hun skulle ønske hun kunne dra hjem til Sammy. Men hun hadde veldig vondt i magen i dag. Hun måtte dra hjem og hvile.

Blair hadde Crohns sykdom. Det gjorde at hun fikk vondt i magen, og det gjorde veldig vondt. De fleste dager hadde hun litt vondt i magen. Men noen dager var verre enn andre. I dag var en av de dagene. Hun skulle ønske hun kunne velge hvilke dager hun hadde mest vondt. Det virket som om magen gjorde mest vondt når hun hadde lyst til å gjøre noe morsomt.

“Vi bare går,” sa Sammy til Jessica.

Da Blair kom hjem, tok hun medisinen sin. Så prøvde hun å sove. Men hun hadde for vondt.

Mamma og pappa kom for å se til henne. Pappa satt på sengen hennes. “Hvordan går det med deg?”

“Greit. Medisinen hjalp litt,” sa Blair.

“Jeg er lei for at du ikke kunne dra hjem til Sammy,” sa mamma.

Blair fikk tårer i øynene. “Det er urettferdig! Vennene mine forstår ikke hvordan det er.” Blair kastet en pute på veggen. “Jeg vil bare bli bedre.”

Pappa ga Blair en klem. “Jeg vet det. Vil du ha en prestedømsvelsignelse?”

Blair nikket. Velsignelser hjalp henne vanligvis med å føle mer fred.

Pappa la hendene på Blairs hode og velsignet henne med hvile og å føle trøst. Det var en fin velsignelse. Det hjalp henne å huske at vår himmelske Fader elsket henne. Men hun var likevel lei seg for vennene sine.

Etter velsignelsen ga mamma og pappa Blair et godnattkys. De gikk slik at hun kunne sove.

Blair la seg ned igjen og lukket øynene. Velsignelsen hadde hjulpet, men hun hadde fortsatt vondt.

Hun knelte ved sengen for å be. Til å begynne med var det som de fleste av bønnene hennes. Hun fortalte vår himmelske Fader hva hun var takknemlig for, og ba om å føle seg bedre. Men denne gangen fortsatte hun.

“Himmelske Fader, jeg er veldig lei meg. Jeg savner å være sammen med vennene mine,” sa hun. “Jeg føler meg ensom. Ingen forstår hvor vondt jeg har det hver dag. Jeg savner hvordan det var før jeg ble syk.”

Jo lenger Blair ba, desto mer følte hun at vår himmelske Fader lyttet til bønnerne hennes. Hun kunne ikke høre eller se ham, men hun følte hans kjærlighet. Hun visste at han brydde seg om det hun hadde å si. Blair ville ikke at følelsen skulle slutte.

Blair ba til hun hadde fortalt vår himmelske Fader alt hun følte. Så kom en tanke til henne. Blairs venner kunne kanskje aldri vite hvordan det føltes å ha Crohns sykdom, men vår himmelske Fader og Jesus Kristus gjorde det. De visste hvor vondt hun hadde, og hvor ensom hun følte seg. De ville alltid være der for henne.

Blair følte det som om hun fikk en stor klem. Etter at hun var ferdig med bønnerne, gikk hun for å finne foreldrene sine for å fortelle dem hva som hadde skjedd.

“Hadde du mareritt?” spurte mamma.

Blair smilte. “Nei. Jeg har bedt.”

Mamma virket overrasket. “Vi sa god natt for en stund siden. Ba du hele tiden?”

Hadde det virkelig gått så lang tid? Blair nikket. “Det var som å få en stor klem. Vår himmelske Fader og Jesus Kristus vet hvordan jeg føler meg. På grunn av dem trenger jeg ikke å føle meg alene!” ●

